

AIRIDAS BLADAITIS

Ar...

Ar tu nors kart įsiklausei į tylą
Ar ežero veide matei kada save?
Girdėjai, kaip upelis į tave prabyla?
Ir vėjo balsas vejasi gatve...

Nejaugi negirdėjai, ką tau šniokščia jūra
Ridendama bangas tavin, tau kojas plaudama.
Klauseis tiktai, džeržgimo gramofono...
O akyse tuščiai pilka gama

Ar tu nors kart matei šermukšnio uogų kekę?
Skaisčiausio raudonumo kupinas akis...
Ar išskrendančios gervės tau pasakė: VISO GERO...
Gal negirdėjai jų balsų, buvo gal tavy naktis?

Ką sako tau, įkvėptas oro gurkšnis?
Kas atneša naujas mintis tavin?
Ar sustabdai save tada, kai pykti nori?
Paklausk savęs paties ne norais, o širdim...

Kai nebelieka paslapčių
ir noris eit kur akys veda,
Kad išbandyt aštrumą akmenų,
po savo padais šaltą ledą...

Tada numiręs, vėl gimsti iš naujo...
Kas buvo vakar, šiandien nebėra...
Sunku palikti savo seną gaują...
Naujosios- kelrodėj nėra...

Parduota turgaus aikštėje ramybė,
tušti delnai, kišenių atstumti.
Raudonos akys, stebi kelio mylią...
Kur link nueisiu? Nuojauta! Tyli?

Į priekį žengt kelių daugybė...
Atgal tik vienas. Jo nebeturiu.
Šioj kryžkelėj, jaučiu, ne vienas trypė.
Aplink save matau daugiau pėdų...

Gal šianakt „laisvės kryžkelėj“ užmigti?
Aušra ateis, tačiau manęs neras...
Iš čia išeisiu naktį, kad nelipti...
Į tuštuma užpildytas, „kitų“, pėdas...

Mėnulio šaltu spinduliu nuseksiu...
Ten, kur dar netrypta žolė.
Suklupsiu- kelsiuos, mirsiu- džiaugsiuos...
Tai mano kelias buvo, mano pakele...

airidas

Juozapas sakė: man su lengvatikiais nepakeliui...
O aš tuščius delnus turiu...

Pavasaris...jo skaičius- 29-as ...
Tai triskart po septynis ir keturi po du.
Ar aš skaičius turiu, ar jie mane sukūrė?
Gal būt aš skaičius, skaičius gal –žmogus?

Pirmam septynete- vaikystė užkoduota.
Mamos krūtinė, pirmas žodis, vaikiški žaislai...
Pirma pilis ant smėlio, pirmas žingeidumas...
Penki plus du, atsakymas- pirmi draugai...

Dukart septyni- šimtas keturiasdešimt norų,
Svajonių sandaugos suvilgytos dažais.
Atimt iš jų bent vieną, lygu - priešas!
Pridėk nors puse, draugas - amžinai...

Trečiam septynete, gyvenimo prasmės nežinomas...
Ar turintis žmogaus pavidalą, išties - žmogus?
Triskart septyni - griūva smėlio pilys...
Lygybės ženklas liečia širdimi nagus.

Dar vienas, du, ir trys, ir keturi,
Padauginti iš nieko – lygu - nulis, bet...
Bendra suma juk 29 - neri...
Triskart po dešimtį, tikiesi kitąmet...

Metus skaičiuoti pavesta gegutėms.
Akimirkas laimingas daugint iš kančių.
Atimt nelaimės, pripliusuoti džiaugsmo metų...
Kas liks iš sandaugų, sumų ir atimčių?

Kas metų skaičiuose atskleis man laimės kodą?
Kas džiaugsmo formulę sukūręs laiko paslapy?
Kokiems dievams aukas aukoti, kur gi aukso vilna?
Kokia skaičiuoklė lemti audžia...? ...dubble keturi!!! (keiksmazodis)

Pavasaris...jo skaičius 29-tas ...
Tai triskart po septynis, plus - keturi po du.
Šį skaičių dar norėčiau daugint iš trejybės
O sandaugą pasidalint su likimu...

Aš pats...

Aš pats sau laikas, pats savy erdvė...
Aš - savo kūrinio ir rašalas, ir plunksna.
Aš - tas vanduo, kurį iš savo šulinio semiu...
Save išpylęs, pats save geriu...

Aš savo karalystėj, mano karūna auksinė,
Aš pats auksinis skeptras, rankoje save laiką.
Aš pats karalius savo, pats ir savo tarnas,
Ant vaišių stalo, pats save dedąs...

Aš pats sau dykuma išdegus, pats oazė...
Aš pats sau kalnas, virš savęs dangus.
Aš pats sau jūra, ir sraunus upelis...
Pasiiekt save, tekėdamas skubu.

Aš pats sau vėjas, žaibas ir griaustinis,
Aš pats sau miškas, pats žvėris jame...
Aš pats sau alkanas, žiaurus grobuonis,
Savy kasdien medžiodamas save.

Aš pats sau taikinys ir pats akis taikli,
Aš - šautuvas pats sau ir žudanti save kulka ...
Aš pats sau vamzdis iš kurio išlėksiu,
Pataikysiu, kur mano pėdos šiandien tebėra...

Aš pats sau neapykanta ir pats sau meilė,
Aš pats sau užmarštis, įamžinus save...
Aš - skardžio kraštas nuo kurio nušokau,
Bedugnė - aš, nusiviliojusi mane...

airidas

Taurė nuodų, vardan savęs pažinimo...
Negali šiandien- padarysi rytoj?
Gal, bet ar spėsi?
Pameni veidą?
Buvo...
Dabar kape. Giliai,
Tarp lentų.
Nulijo lietūs...
Liko veidas atminty ir
Akmens širdy...
O buvo...troškimų turėjo
Ir būti norėjo.
Kas žino, kodėl išėjo...
Nebėr.
Likimo ranka

Neva-kalta?
Kodėl ir už ką?
Karma buvo juoda? Kada
Vėl švęs savo gimimą..
Po metų, šimto ar tūkstančio?
Ar jau niekada?
Kas slypi ir valdo? Tenai...
Dievai, angelai?
Kas priglaudė?
Ar brido per upę, ar juto
... skausmą?
Gimė užaugo kentėjo...
Pas ką išėjo?
Vyno ir kūno ragavo...
Už ką jį pabaiga pasigavo?
O gal ten pradžia?
Ar tunely buvo šviesa,
O gal tik tamsa?
Kas jos gale?
Gal ji beribė, bekraštė...
Įpuolei- dingai..
Ir amžiams jos rankose likai?
Neskubėk- suspėsi ryt, gal poryt...
Bet vakar dingai... išėjai...
Nebe...grįžai

airidas

Išėjusiam anksčiau...

Šiąnakt vidurnaktį, laukiu aš svečių.
Gražiausiais apdais, be kaukių, nuoširdžių...
Mintis atidarysiu jiems, prie laužo susodinsiu,
Iš saujų, sielos himnais pavaišinsiu...

Gyvybės ir Mirties valdovai čion sueis,
Jie kils iš požemių, iš aukščio nusileis.
Ristūnais šalto vėjo atsuoliuos laukais,
Iš miško gūdumų, nevaikščiotais takais. Ateis...

Sulėks sparnuotieji Nemirtingieji,
Nusivylimo priblokšti ir Meilės apsėstieji,
Ramybės palydovai, Skausmo angelai,
Tikėjimo dievaičiai ir Vilties sargai...

Svečius pasveikinsiu tyliu žmogaus balsu,
Ranka nakty nupiešęs savo vardo ženklą.
Susėdusiems nupinsiu tostą, lotoso žiedų,
Už amžinas vertybes, kurių mums trokšti verta

Gyvybei širdimi dėkosiu už gimimą.
Tikiuosi Ji ištars: -ne veltui tu gimei...žmogau
Mirties prašysiu, dar neimt manęs ant savo rankų
Manoji bitė dar atneš medaus...

Bausmės valdovui pripažinsiu esąs kaltas.
Už savo praeitį, atpildo bijau...-Atleisk, aš supratau...
-Bijau išbandymų Tavų, kuriuos siunti man.-Tarsiu...
-Nesiųsk pačių sunkiausių, nuoširdžiai prašau.

Išmokiųsio mylėt, prašysiu meilės dar daugiau.
Savy išugdęs, nešiu Ją tolyn...kitiems...
Jos nelaikysiu, užauginsiu- duosiu...
Tiems kam Jos trūksta, gal užteks visiems.

Kančios išsekintam už siųstą skausmą padėkosiu,
Net apsakyt sunku, ką aš tada jaučiau...Gana! Dabar
maldausiu, kad daugiau nekirstų šalčio rykštėm,
Ir neiškvieštų kruvinojo ašarų lietaus.

Pas Išminties karalių, bent kruopelės suvokimo
Paraudusiom akim tylėsiu klausiamai...
Prašysiu tiek nedaug, tik žmogiško troškimo
Ar į mane pakels akis jisai?

Vilties prašysiu, kad many nemirtų dar,
Man reikia Jos, tikiuosi, Jai manęs
-Tikėjimo dievaiti neapleiski šiąnakt...
Taip tardamas, Jį glausiu prie savęs

Pačiam ramiausiam padėkosiu už ramybę,
Kiek davė, tiek man jos gana...Tada...
Abu ramiais veidais pažvelgsim į panelę Tylą
O sielose skambės mums žinoma daina...

Su Pykčio angelu kalbėsiu aš piktai. Už tai...
Taip bus, tikiuosi, paskutinį kartą. Tegul...
Tegul atsiima jausmus, man atneštus dykai,
Man nebereikia jų, jie man dovanojo vargą...

Kiekvienas bus pakalbintas prie mano laužo
Kiek daug jiems pasakyt ir paprašyt turiu
Šiąnakt vidurnaktį, brangiausiųjų svečių
Su atvira širdim pasveikinti skubu.

airidas

Kaip viskas paprasta... vos radus, jau pamesta...
Vieta komentarams.....

.....

.....

...bet ar jie reikalingi...?

Aš skaitysiu juodas raides,
kad išmokčiau kalbėt atvirai...
Aš prarysiu velnią tam, kad...
manim patikėtų dievai...
Aš vaikščiosiu ašmenimis,
kad aplink skraidytų pienių pūkai...
Aš surinksiu akmenis tam, kad...
po manęs nesukluptų vaikai...
Aš saujomis rysiu spyglius,
kad juokčiaus švelniausiais rožių žiedais...
Aš iškęsiu patyčias tam, kad...
atleist išmokčiau, kas man „nedraugai“...
Aš save apipilsiu rūdim,
o jūs pasilikit auksiniai...
Aš suvalgysiu purvą tam, kad...
per jį nebristų jūsų „veltiniai“...
Aš pavogsiu nuo aukuro kančią,
kad jos nekenėtų jūs...
Papašysiu tik: man netrukdykit...
Aš tikiuosi- visiems geriau bus...

airidas

Galėtų būti malda „nesąmoningam“ dievui...
Bet kartais sveikiau netuščiažodžiauti virtuvėje...
Patikėki man savo gitarą,
Leisk paliesti slapčiausias stygas.
Leisk surinkti sielos akordus,
Ir išgroti liūdningas natas.

Tegul garsas išskamba skausmą,
Iš tavęs dar gležnutės, jaunos...
Leisk padėti sugrįžt tavo džiaugsmui,
Laimės medis lai vėl sužaliuos...

Jei rytojus atneš tau negiedrą
Leisk man dar kart užgroti tavim
Aš nutiesiu tau upę per lieptą
Tik prašau, patikėki manim

Jeigu juodojo paukščio šešėlis
Tavo saulę paslėps po sparnais
Leisk man vėl nuramint tavo sielą
Baimės šmėklą nuvyt po galais...

Įsileiski į savo pasaulį
Leisk papuošti tave žvaigždėmis
Tau po kojom žaliuojančioj pievoj
Man pavirsti leisk – gėlėmis

Meile mano ! – suprask šitą garsą,
Kaip Aukščiausiojo siūstas tiesas.
Jei reikės, aš pavirsiu į gaisrą
Dėl tavęs, dėl tavęs, tik tavęs...

Atsidūręs tamsoje, pasitikrinau kišenių turinį.
Degtukų dėžutė su vienu joje likusiu degtuku-dešinėje,
Dvi pinigų kupiūros- kairėje...
Degtuku pridediau pinigų, kad bent kiek matyčiau apgriuvusius, viršun kylančius laiptus.
Kažkiek palypėjau viršun, bet laiptai ilgesni už kupiūras.
Jos netruko virsti pelenais, dar spėjusios apdeginti man pirštus,
O nesibaigiantys laiptai šalčiu smelkėsi į basas pėdas.
Berods, tai buvo įpusėjęs vienuoliktas tūkstantis spirale į viršų kylančių laiptelių.
Siaurų laiptelių, kuriuose vargu, ar su kuo prasilenkčiau.
Į šalis ištiestos rankos lietė šaltas ir drėgnas sienas. Sienos verkė...
„ar gi...?- pamaniau“
Mintimis užčiuopiau nežinią viršuje ir istoriją apačioje.
Norėjosi išsiplėsti iš krūtinės širdį ir ja sudaužyti sienas.
Šaltas, drėgnas ir pelėsiomis kvepiančias, savo paties sienas...
Netikėjau, kad baimės lašais pasidengę delnai, išlaikys širdį.
Bijojau, kad ji išslys ir kris žemyn.
Riedės žemyn paskui save daužydama apačioje likusius, ir jau prisiminimais virtusius laiptelius.
Sukaupiau visą širdies šilumą ir net nenusikeikęs, žengiau tolyn.
Gal būt, net aukštyn, juk ašėjau spirale į viršų kylančiais laipteliais.
Viltyje, jog pakilsiu į viršų, atsispindėjo svajonių vaizdiniai...
Ten šilta ir gražu... gal ne daug liko iki jų...
Pamaščiau ir supratau kuo skiriasi asmeninė laimė nuo gyvenimo prasmės.
„Jas reiks kada nors suvienyti“...pamaniau.
Oras pasidarė dvigubai šviežesnis, sienos apdžiūvo...
Ryškéjo laiptelio kontūrai, ant kurio žengsiu sekantį žingsnį.

RANKRAŠČIO PRIEŽODIS

- Ei tu! Taip tu, kuris skaitai šį rankraštį. Žemai lenkiu savo jauną galvą prieš tave, net nepaklauses kažkieno nuomonės apie tave. Man nesvarbu laisvas tu ar pririštas, geras tu ar blogas žmogus, vagis tu ar galvažudys, protingas ar kvailys, ponas tu ar kumetis, pasaulietis ar vienuolis, tinginys ar narkomanas, draugas ar neprietelius... Man nesvarbu kas tu, iš kur tu, kieno tu... Aš tik prašau tavęs nespjauti į šį rankraštį. Tu gali jį pasiimti ir nešiotis užantyje, gali sudeginti arba parduoti, gali išmesti...Elkis kaip tinkamas, tik prašau neprispjaudyti rankraščio. Tik tiek nedaug teprašau...

Rankraštis- tau meilės, laimės, pinigų ar titulų taip pat neatneš. Jis nėra stebuklingas, bet gal padės nusimesti...

Tu skaitai rankraštį, o tai reiškia... Tiesą pasakius, aš nežinau ką tai reiškia. Aš tik žinau štai ką: negalima spjauti į jį. Prisipažinsiu: aš ir pats kažkada tuo nepatikėjau. Radau tą rankraštį, perskaičiau... Man juokinga nebuvo, bet ir liūdna nepasidarė. Aš tik iš smalsumo užsinerėjau į jį nuspjauti. Štai dėl to šį rankraštį perrašinėju, ką ir tau anksčiau ar vėliau teks padaryti, jei į jį nuspjausi. Negąsdinu, tik numanau...

Aš esu tas, kuris rankraštį perrašinėja, bet ne tas kuris jį parašė. Nenorėsi būti mano vietoj- nespjaudyk į lapus. Tu- savo kopūstų daržo prižiūrėtojas...

Žmogau, aš viską suprantu, ką tu dabar jauti. Žinau kaip tu keisies skaitydamas toliau. Tu nesijaudink ir nesigėdink. "Būta čia ko gėdytis!"-pagalvojai,- "ar ne?" Pasikasyk viršugalvį... Nieko?

Gėdytis tau ištiktųjų yra ko. Vien tai, kad jau skaitai šį rankraštį, kad savo gyvenimą suklostei taip, kad nebegalėjo rankraštis nepakliūti į tavo rankas, vien dėl to...

O dabar pagalvok: ar tikrai šį rankraštį skaitai pirmą kartą? Neskubėk, pamąstytk... Atskysiu aš: tokių, kurie šį rankraštį skaito pirmą kartą- nėra... Yra tik tie, kurie jį perskaitė, nuspjovė ir užmiršo... Suprantu tave, tau kyla labai daug klausimų. Pvz.: kas jį parašė, ką čia nori pasakyti, kodėl aš jį skaitau..? Pats sau uždavei klausimus, pats ir atsakyti privalėsi. Savo paties labui...Blogiau bus, jei klausimus sau užduosi, bet atsakymų neieškosi. Blogiausiai, jei nuspjausi į RANKRAŠTĮ...

RANKRAŠČIO ISTORIJA IKI TAVO RANKŲ...

Pirmą kartą rankraštis buvo rastas labai keistoj ir neįprastoj (kažką rasti) vietoj. Zuikio ausyje, kuri kyšojo išlindusi iš dilgėlyno. Rado ne kas kitas, o taipogi zuikis. Ilgausis apsidžiaugė radiniu, perskaitė, smagiai pasijuokė. Tiesa, zuikio sąžiningo būta. Nepasigviešė jis radinio- nutarė jo savininką surasti. Vaikštinėjo visur jį kaišiodamas ir klausinėdamas: „Ar ne tavo, ar ne jūsų? O gal tavo, o gal apie jus?“

Tūlas paklaustasis apie radinį, imdavo jį į rankas, pavarto, paskaito, bet... Niekas neprisipažino rankraštį pametęs. Nusijuokia, nuspjauja, papurto galvą ir grąžinę zuikiui jo radinį, kiūtina toliau. „Ha, reik daryt kitaip...“ pagalvojo zuikis.

Radinį numetė kryžkelėje, kur kryžiaivosi keliai vedantys į turgų, į bažnyčią, slėnin ir ant kalno, o pats pasislėpė netoliese krūmuose. Stebėdamas džiaugėsi sumanymu, bet... labai neilgai. Praeivių buvo daug. Ėjo pavieniui, ėjo po kelis, ar net pulkais keliavo. Bet... niekas su savim nepasiėmė zuikio radinio. Zuikis ėmė nervintis. Labiausiai zuikį nervindavo praeinantieji pulkais. Daugelis jų apsimesdavo net nepastebį radinio gulinčio ant jų tako. O jei kuris ir pakeldavo, tai tuoj pat mesdavo rankraštį atgal iš kur paėmęs, nuspjaudavo (arba ne) ir vydavosi savuosius. Einantys po kelis, elgėsi ne ką, kitaip. Paskaitę, imdavo tarpusavyje apie kažką gyvai šnekučiuotis, juokauti, mėtyti radinį vienas kitam iš rankų į rankas, kol

galop susiginčydavo. Apsispjaudę-kiūtindavo tolyn. Neretai išsiskirstydavo skirtingais keliais... Zuikiui nuo to nė kiek nepalengvėdavo. Niekas su savim nepasiėmė zuikio radinio.

Praeidavo ir vienišiai. Tie zuikiui trumpam suteikdavo vilties. Mat pastarieji, nesiskubindavo radinio sviesti šalin. Apsidairydavo, „gal atsiras tas, kuris pametė“, pakėlę nupūsdavo nuo radinio dulkes, prisėsdavo ant pakelės akmens ir su atsidėjimu skaitydavo. Trumpam zuikio džiaugsmui, perskaitę jie, kaip ir paėmę, atsargiai padėdavo radinį atgal. Tiesa, kažką užsirašydavo sau, bet kaip ir visi kiti keliaudavo savo keliu. Tik kartais zuikis nesuprasdavo, kodėl kai kurie keliaudavo atgal arba pasukdavo ten, kur prieš tai net nesiruošė eiti. „Nieko nesuprantu“ kalbėjo sau po nosim zuikis.

Prailgo zuikiui laukti, kol ateis tas, kuris pasiims ir nusineš jo radinį. Buvo jau bepradedęs save keikti ir niekinti už smalsumą, kažkada tą nelemtą rankraštį pakelti ir perskaityti. Dar labiau pyko ant savęs, kad radinį pasiėmė su savim. Visiškai nusivylęs zuikelis apsisverkė.

Kiek nusiraminęs ilgaausis ėmė mąstyti: „jei niekas nenori pasiimti radinio sau, tai gal jie randa tai, kas dabar ne jiems priklauso. Todėl ir numeta... Ko gero tas rankraštis dabar priklauso man ir tik man“. Taip pasamprotavęs zuikis nutarė, viską atidžiai perskaityti ir suprasti... „O tada pamatysim“ - tarė ir nudūmė sau.

PASAKOS PRADŽIA arba net pati PASAKA

Pasikasė zuikis ausis, pasisėmė mediniu kaušu vandens iš šaltinio, atsigėrė. „Fe, šaltas! Pailsėsiu valandėlę“ - pagalvojo. Aplink vešliai žaliavo „zuikio kopūstų“ kilimas. Pasipešęs sau ją žalumos, prisėdo ant akmens. Dėjo lapus vieną po kito į burną, valgė ir galvojo: „Kame reikalas? Kame reikalas?“ - sukosi galvoje.

Tas klausimas, kaip ir daugelis kitų, jau seniai nedavė zuikiui ramybės. „Kame reikalas?“ - tvinksėjo smilkinuose ir aukščiau jų. „Kame reikalas, velniai rautų...“

Ką turėtų velniai rauti, nespėjo sugalvoti, nes tuoj prisiminė, kaip šiandien bėgdamas nuo įtartino triukšmo netoli laukymės, pasidūrė letenėlę eglyne. „Turbūt į kokį atsikišusį spyglį. Tame eglyne, visada kas nors styro atsikišęs.“ Keikėsi savy prisiminęs, kaip prieš savaitę bėgdamas nė pats nežinodamas nuo ko, apvirto užkliuvęs už grybo.

Susirado letenėlėn įsmigusį spyglį, ištraukė jį, patrynė skaudamą vietą. „Kame reikalas? Suk ją devynios...“ - keikėsi. Ką turėtų susukti devynios, taip pat nežinojo, tik prisiminė, kaip po išgertuvių su draugais, nuo prisivogtos iš miške rasto bravaro brogos, ryte jį susuko tryda.

Vien prisiminimas apie trydą, sukėlė tokį šleikštulį, kad net nusirito nuo akmens. Krito aukštiekninkas į minkštus kopūstus ir nebenorėjo keltis. Toks buvo pavargęs. Bandė prisiminti, ką padarė ne taip, kad buvo pastebėtas lapės nuo kurios dar prieš pusdienį, vos spėjo pasprukti. Kaip ta ilgasnapė galėjo mane pastebėti? Brrrrr... Štai ir dabar kažkas krepštelėjo. Zuikis ausis tik kilst!!! „Bene vėl lapė?“ pagalvojo. Pasiklausė minutėlę. Miškas ošė kaip ošęs. Netoliese krebždėjo didelis, mėlynas vabalas.

Ilgaausis pastebėjo, kad jau vakaras. Apsidarė tankesnio papartyno ir šmurkštelėjo po plačiais lapais. „Namolio neisiu. Toloka. Nakvosiu čia.“ - mąstė sau. Tuoj pradėjo įsivaizduoti, kaip jaudinsis žmona jo nesulaukus, ir nusišypsojo sau į ūsą. „Tegul paverkšlena, labiau mylės kai grįšiu.“ Tuo pačiu galvojo paerzinti už vakarykščią prisvilusią kopūstinę, už tai, kad juokėsi iš jo, kai jis staipėsi prieš veidrodį, gėrėdamasis savo ausimis. „Būta mat, ko tyčiotis.“ - griežė dantimis. Prisiminęs savo ausis, prisiminė, kad ir barsukas iš ausų šaipėsi, ir ežys... Ne kartą ir voverės pamačiusios jį kikenė. Taip paskendęs prisiminimuose ir pagiežojo ant viso miško, užsnūdo. Paskutinė mintis buvo: „aš jums dar parodysiu savo...“

Sapnavo, kad vartosi išsiskėtęs kopūstų darže, pamiškėje. Kopūstų daug ir visi vienas už kitą gražesni ir skanesni. Skina zuikis didžiulį lapą ir truputį pagrauzęs numeta. Skina kitą, pagrauzia, numeta. „O jau kartumas tų kopūstlapių!“ bambėjo nepatenkintas ir stryktelėjo į

morkų lysvę. Kirto morkas net apsiputojęs. Abiejose letenėlėse po morką, jei įmanytų, tai abi iškart susikištų į dantis. Net ausų nėra kaip pasikasyti.

- Kame reikalas?- atsklido balsas iš miško gilumos. Zuikis suklysdamas kilstelėjo ausis, bet tuoj pat paslėpė jas po paparčiais. Apsidairė. Pamatė esąs tankiame miške. „Ištikrųjų, kame reikalas?“ pagalvojo savy, bet mintis tokiu triukšmu nuvilnijo per mišką, kad ilgaausiui vos širdis nesustojo. Netrukus balsas vėl pasikartojo. Po minutėlės vėl... Zuikis pasijuto labai bijas, bet sprukti šalin nepajėgė. Kažkoks sunkumas slėgė pečius, jog negalėjo net stryktelėjimo stryktelėti. „Tie prakeikti kopūstai ir tos supuvusios morkos...“- pasigailėjo tiek rijęs, o balsas kartojosi vėl ir vėl. O gi žiūri zuikis, už kelių stryktelėjimų nuo jo, tupi kitas toks pat, kaip jis ir kriočia kaip ožys:

- Kame reikalas!!!???

O jau tas balsas taip rėžė ausis zuikiui, kad rodos, imk ir prasmek skradžiai.

- Kas toks esi ir ko čia krioki kaip ožys?- paklausė įsidrąsinęs zuikis, kas pasirodė ir pačiam pernelyg drąsus poelgis. Anas nieko neatsakė. Iškėlęs ausis, rėkė savo toliau. Netverdama pykčiu, zuikis jau norėjo mesti rastu ant žemės eglės kankorėžiu rėksniui, bet tas susivokęs greičiau, stryktelėjo jo link. Nespėjo zuikis atsitraukti. Pajuto, kad jį rėksnys jau smaugia, savo ilgomis ausimis. Žiūrėjo jam tiesiai į akis ir smaugė, o iš rėksnio burnos dvokė supuvusiomis morkomis...

Staiga smaugikas dingo. Liko tik jo ausys ant zuikio kaklo, o ir tos, pasivertusios žalčiais netruko nušliaužti šalin. Zuikis atgaudinėjo kvapą, tvinkšėjo smilkinuose ir aukščiau jų, norėjosi vėmti. „Na ir suskis!“- tokiais ir panašiais žodžiais keikėsi savy ilgaausis. „Pakliūk tu man kada...“- jau atsikvėpęs mąstė zuikis. Netrukus pajuto, kad skauda kairę ausį. Pabandė apsidairyti, bet pasukti galvą pasisekė tik tiek, kiek leido prispausta prie žemės ausis, ant kurios užsilipęs stovėjo briedis ir ramiai kramsnojo krūmo šakeles. „To tai jau per daug“- pagalvojo zuikis ir įsakmiai suriko briedžiui, kad nuliptų nuo ausies. Iš to riksmo liko tik tylus inkštimas, kuris sukėlė briedžiui juoką.

- Ilgos tavo ausys, zuiki,- kvatojo briedis. Juokas nusirito per mišką, o aidas dar ilgai kartojosi: „Ilgoooooossss taaavvvooo aauuusyyyyysss zuiiiiiikiiii... ilgooooooossss aaaaauuuuuuusssssyyyyyyyyysss...“ Aplink zuikį iš visų pusių ėmė rinktis miško žvėrys. Ir visi juokėsi. Juokėsi net susiriesdami, kai kurie net pribėgdami patampyti zuikiui už dešinėsios ausies. Miškas aidėjo linksmu, bet pragarišku zuikiui, juoku. Jam linksma nebuvo. Zuikis verkė. Net neverkė, o tiesiog springo savo ašaromis. Vargšelis nežinojo kur dingti iš gėdos ir baimės. Pasprukti neleido briedžio kanopos užminta ausis. Zuikis norėjo užsimerkti, kad nematytų tų šlykščių, besijuokiančių žvėrių snukių, o snukiai staiga pavirto įvairaus dydžio zuikio ausimis. Zuikiui pasidarė dar baisiau, kai tos ausys ėmė jį puldinėti ir badyti, kaip aštriausios spygliai. Jos čia dingdavo, ten atsirasdavo... Puldinėjo, badėsi, juokėsi...

- Gana, užtenkaaaaaa, ganaaaaaaa!!!- šaukė zuikis. Ir nubudo. Miške jau šviesėjo. Linksmai čiulbėjo paukščiai. Zuikis jautėsi prislėgtas, prakaituotas ir neišsimiegojęs. Pro šalį bėgo maža skruzdėlytė.

- Ko taip šauki per miegus, zuiki?- paklausė kvatodama.

-Vilką sapanavau!- teatsakė susierzinęs.

Viską rašė, braukė, perrašė, prišiko ir išvėdino ZUIKIS-PUIKIS

PS

Kas yra zuikis? Ką reiškia jo ausys? Atsakymai: zuikis, vis tik esi tu. Taip tu, kuris ir perskaitei rankraštį. O ausys, tai tavo vidiniai trūkumai (ir dar daugiau), apie kuriuos pats žinai, bet keisti jų nenori. Tau daug priimtinau slėpti save savy, bet gink dieve, nekeisti savęs... Tačiau, kaip žinia, kam lemta pasirodyti, tas visada pasirodys. Pameni seną patarlę? „Ylos- maiše nepaslėpsi“. Taip pat ir su ausimis, kurių pas tave (ko gero) net ne viena pora. Beje, daug lengviau pastebėti svetimas ausis. Taigi... Nebūk, praeivis kryžkelėje, kuris nusišplovė. Mūsų miškai dideli, daug žvėrių sutikt gali...